JULIE KAGAWA

DEATHLESS

Vertaling Selma Soester

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC®
om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Julie Kagawa
Oorspronkelijke titel: *Deathless*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Vertaling: Selma Soester
Omslagontwerp: Corina Lupp
Omslagillustraties: © 2026 Franzisca Stern
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: Nørhaven, Denemarken, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2091 4
ISBN 978 94 027 7771 0 (e-book)
NUR 285
Eerste druk juli 2026

Originele uitgave verschenen bij Harper, een imprint van HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van
het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het
United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke
vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-
technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten
van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens
gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en
het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie,
internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag
niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Een rotskever besturen was moeilijker dan het in eerste instantie leek.

'Breng je gewicht naar voren!' instrueerde Kysa me vanaf de rug van Rhyne, haar eigen rotskever. Ze moest schreeuwen om zichzelf hoorbaar te maken boven het gezoem van de vleugels van de kever uit, die zo snel bewogen dat ze niet meer waren dan een waas. 'Je leunt te ver naar achteren in het zadel, waardoor hij denkt dat hij omhoog moet vliegen. Trek je schouders in en verplaats je gewicht naar de zadelknop om hem te laten dalen.'

Ik probeerde niet naar beneden te kijken en klemde mijn kiezen op elkaar terwijl ik de zadelknop vastpakte en naar voren leunde. Wat lastig was omdat Ratuk, mijn rotskever, behoorlijk snel omhoogvloog. Het lukte me om mijn gewicht over de zadelknop heen te buigen, en de rotskever veranderde onmiddellijk van richting om met angstaanjagende snelheid op de grond af te vliegen.

'Optrekken!' beval Kysa, die achter ons aan vloog. 'Ga rechtop zitten om hem te laten zweven. Vergeet niet dat hij op jouw bewegingen in het zadel reageert. Hoe sneller jij beweegt, hoe heftiger hij zal reageren.'

De kale, gebarsten grond kwam in een razend tempo op ons af. Mijn maag draaide zich om en ik duwde mezelf van de zadelknop af in een wanhopige poging om dat evenwicht te vinden waar Kysa het over had. Ratuk remde eindelijk af en kwam toen midden in de lucht tot stilstand, om met zoemende vleugels zo'n vierenhalve meter boven de grond te blijven zweven.

Mijn hart ging tekeer. Ik bleef doodstil zitten, uit angst dat Ratuk bij de geringste beweging de lucht weer in zou vliegen. Kysa liet Rhyne een stukje dalen en bleef voor me zweven. Het gezicht van de ruiter stond licht geamuseerd, alsof ze niet kon begrijpen wat ik hier zo moeilijk aan vond.

Zij heeft makkelijk praten, dacht ik. Kysa was een krijger van de Scarabeeënstam, nomaden die over de Droge Steppen zwierven en insecten bereden. Ze was opgegroeid met de grote, gepantserde rotskevers en kende ze van haver tot gort. In haar geschubde zwarte wapenrusting die met haar rijdier versmolt, zag ze er zelfs uit alsof ze deel uitmaakte van de rotskever. En ik was gewoon een tengere dief uit de stad Kovass, die niet bekendstond om de aanwezigheid van gigantische insecten. Een rotskever berijden was een nieuwe ervaring voor me.

'Je verplaatst je gewicht iets te snel,' zei de insectenruiter glimlachend vanaf de rug van haar rijdier. Rhyne was gigantisch, zelfs voor een rotskever, met een glanzend zwart schild en een hoorn die ruim een meter lang was. 'Rotskevers voelen de kleinste verandering in de positie van hun berijder. Je moet veel bewegen om ze duidelijk te maken wat ze moeten doen.' Ze bestudeerde me even, stijf rechtop gezeten in het zadel, en knikte. 'We proberen het morgen nog een keer.'

'Nee,' zei ik hijgend. 'Ik kan het wel.'

Kysa schudde haar hoofd. 'Je rijdier is behoorlijk geagiteerd,' zei ze met een bezorgde blik op de zwevende rotskever. 'Zijn vechtlust is aangewakkerd en hij is klaar voor de strijd. Het is niet raadzaam om nu door te gaan. Laat hem eerst tot rust komen voordat we het opnieuw proberen.'

Ik liet mijn schouders hangen en knikte toen. 'Oké,' gaf ik toe. 'Morgen dan. Eh...' Ik keek over de zijkant van de kever naar de grond. 'Hoe moet ik hem ook alweer laten landen?'

'Neer, Ratuk!' zei Kysa scherp, en de rotskever zweefde naar beneden tot zijn zes poten de grond raakten. Ik liet me uit het zadel glijden en slaakte onwillekeurig een zucht van opluchting toen mijn laarzen de hard aangestampte klei raakten. Ik wierp een blik op mijn rijdier en gaf een klopje op zijn schild.

'Sorry, Ratuk,' mompelde ik toen de kever zijn glanzende zwarte blik op me richtte. 'Ik zal de volgende keer beter mijn best doen.'

Een van de voelsprieten van de rotskever trilde en hij draaide zijn kop om aan een dode struik te knabbelen. Ik zuchtte en keek met een beschermende hand boven mijn ogen omhoog naar de zon. Namaia, de tweede

van de tweelingzonnen, hing laag aan de hemel, een teken dat de avond weldra zou vallen. Hierbuiten op de Droge Steppen, een gebarsten, eindeloze vlakte van droge aarde en rotsen, zinderde de lucht nog van de hitte, maar de temperatuur was iets gezakt nu de avond naderde.

Kysa liet Rhyne bijna geluidloos naast me landen. 'We moeten een geschikt kamp zoeken,' zei ze terwijl ze zich sierlijk op de grond liet glijden. 'Niet ver hiervandaan staat een groepje hoge doornstruiken die een goede schuilplaats kunnen vormen. Deze vlieglessen nemen meer tijd in beslag dan ik had verwacht.'

Ik kromp ineen. 'Hopelijk doe ik het morgen beter.'

'Je hebt niets fout gedaan,' zei Kysa tegen me. 'Het is mijn eigen schuld. Ik vergeet steeds dat buitenstaanders geen ervaring met rotskevers hebben. Ze zijn gewend om op hun viervoetige rijdieren te rijden, met teugels en halsters. Rotskevers zijn veel gevoeliger en reageren op veel minder begeleiding.'

'Nou, het was in elk geval interessant om naar te kijken,' zei een nieuwe stem terwijl een gestalte met blond haar om Ratuk heen stapte en naar me grijnsde. Hij droeg een mouwloos donkerbruin jasje, handschoenen zonder vingers en verschillende riemen om zijn middel en schouder. De avondzon viel op zijn haar en verleende het een amberkleurige gloed. 'Maar ietwat angstaanjagend voor diegenen van ons die nog op de grond staan,' vervolgde Halek de Lotsjager, en zijn donkerblauwe ogen schitterden ondeugend. 'Ik weet niet of je de duiksnelheid van een rotskever aan het testen was, maar je liet het hart van onze huurmoordenaar bijna stilstaan.'

Haleks opmerking werd gevolgd door een zucht, en mijn hart begon sneller te kloppen toen Raithe als een schaduw om de rotskever heen gleed. Hij droeg net als ik lichte, wijdvallende kleding en een omhooggeslagen kap om de intensieve stralen van de tweelingzonnen af te weren. Maar het gezicht binnen in die kap, met de houtskoolgrijze huid, zilverwitte haren en puntige oren, was niet menselijk. Hij was iylvahn, een van de mysterieuze, langlevende rassen die in een stad woonden die nog nooit door een buitenstaander was gezien. Of, volgens Raithe, een stad die niemand zich kon herinneren. Hij was tevens een kahjai, een huur-

moordenaar, die nog niet zo lang geleden had geprobeerd mij te doden. Zijn ogen, bleekblauw en zacht glanzend in zijn kap, zochten de mijne, en ik voelde iets fladderen in mijn maag.

'Alles goed met je?' vroeg hij zonder acht te slaan op Halek, die snel opzijstapte, nog steeds met een grijns op zijn gezicht.

'Ja, alles in orde,' zei ik. 'Ik denk dat Ratuk uitgeputter is dan ik. Het spijt me, Raithe, ik weet dat je zo snel mogelijk naar Irrikah toe wilde.'

Mijn ingewanden knepen nog steeds samen bij de gedachte aan wat ons in de stad van de iylvahn te wachten stond. Op de dag dat Kovass in handen van de Doodloze Koning viel, had Raithe me ervan overtuigd dat ik samen met hem naar Irrikah moest terugkeren om de koningin van de iylvahn te ontmoeten. Want op die dag kwam ik erachter dat ik iets was wat Lotloos werd genoemd. Iemand die niet alleen buiten de grenzen van het door de Wever bepaalde Lot stapte, maar die ook de lotsbestemmingen van iedereen die ze tegenkwam kon ontrafelen. Iemand die de profetie aan haar laars lapte en – volgens mijn adoptievader Vahn – een veroorzaker was van chaos die koninkrijken omver kon werpen, de toekomst kon wijzigen en soms de koers van de wereld kon veranderen.

Dat was nogal wat om te accepteren, en ik wist nog steeds niet precies wat het allemaal inhield en wat iedereen van me verwachtte. Raithe had me verteld dat de koningin met de Lotloze moest spreken, maar hij wilde me niet vertellen waarom. Zelfs nu gaf hij ontwijkende antwoorden wanneer ik naar de mysterieuze koningin van de iylvahn vroeg, en hij zei dat hij alles zou uitleggen zodra we in Irrikah waren.

Ik vertrouwde Raithe, maar ik kon het heimelijke gevoel van angst dat me bekroop wanneer ik aan de ontmoeting met de koningin dacht niet van me afschudden. De koningin was tevens een Ziener. Wat zou ze me vertellen? Dat ik de onsterfelijke, almachtige Doodloze Koning moest verslaan? Of zou ze één blik op me werpen en verkondigen dat ik toch niet Lotloos was?

Ik wist oprecht niet wat erger zou zijn.

Raithe schudde zijn hoofd. 'Een nieuwe vaardigheid leer je niet in één dag,' zei hij. 'En gezien de aard van rotskevers heb ik liever dat je langzaam leert hoe je er eentje moet berijden dan dat ik je moet opvangen als

er iets misgaat. En ik begreep trouwens van Kysa dat ze ons waarschijnlijk toch niet helemaal naar Irrikah kunnen vliegen.'

'Dat klopt.' Kysa knikte. 'Het kost rotskevers ontzettend veel energie om van de grond los te komen,' legde ze uit, 'en nog meer om in de lucht te blijven, vooral wanneer ze passagiers of voorraden dragen. Het is net als bij jullie gewone paarden – je mag niet verwachten dat je een paard lange tijd in volle galop door de woestijn kunt laten rennen. Hetzelfde geldt voor rotskevers. Ze kunnen korte stukjes vliegen, maar ze zijn niet gebouwd voor lange vluchten en zullen zichzelf al snel uitputten. Het is praktischer om korte vluchtjes af te wisselen met stukken over land lopen, en hun vliegcapaciteit voornamelijk te bewaren voor vechten en verdedigen.'

Ik herinnerde me de keer dat we door krioelende vuurkaakmieren werden aangevallen en we alle vier op Rhyne waren geklommen om aan de zwerm te ontsnappen. Het was de rotskever gelukt om van de grond te komen en bij de mieren weg te vliegen, maar hij kwam niet zo hoog omdat wij ons met z'n vieren aan hem vastklampten. Het feit dat hij ons allemaal van de grond had weten te krijgen, was echter het bewijs van de kracht van de rotskever, en dat zei ik tegen Kysa.

'Ja,' zei Kysa. Er gleed een glimlach over haar gezicht toen ze naar haar rijdier keek. 'Rhyne is de sterkste rotskever die ik ooit heb gekend.' De trots in haar stem was onmiskenbaar. 'Als het die dag een andere was geweest, dan weet ik niet of we het hadden overleefd.' Ze wierp me een resolute blik toe. 'Nu is het jouw beurt om aan Ratuk te bewijzen dat je het waard bent om een ruiter te zijn.'

Ik kromp inwendig ineen. Behalve de koningin ontmoeten, erachter komen wat het inhield om Lotloos te zijn en wellicht voorkomen dat een nagenoeg goddelijk wezen de koninkrijken zou vernietigen, werd er nu ook nog eens van me verwacht dat ik mijn waarde bewees tegenover een gigantisch insect?

Soms wenste ik dat ik gewoon weer die eenvoudige dief kon zijn.

'Sparrow.'

Vahn stond voor me in het gewaad van de ma'jhet, met een bebloe-

de dolk losjes in één hand geklemd. Overal om hem heen lagen lijken van mensen die ik ooit had gekend. Jeran lag uiteraard aan zijn voeten, met een doorgesneden keel en glazige ogen die beschuldigend naar me staarden. Het eerste leven dat ik Vahn had zien vernietigen. Een dief die Dahveen heette lag een metertje verderop op zijn buik. Uit zijn rug stak het gevest van een zwaard. Een grote man die Bassig heette lag met opengereten borst op de grond, met zijn armen vol littekens gespreid en zijn ogen opengesperd van schrik. En het dode lichaam van een vrouw, wier donkere haar nat was van het bloed, lag ineengezakt en met haar hoofd gebogen tegen de zijkant van een gebouw. Ik herinnerde me Rala's lieve glimlach wanneer ik in haar bar kwam, de verhalen die ze me altijd vertelde, en mijn hart voelde zo zwaar als lood.

'Jullie hebben hen gedood,' zei ik beschuldigend tegen Vahn. 'Jij en je Doodloze Koning. Jullie hebben hen allemaal gedood.'

'En jij hebt mij gedood,' pareerde Vahn. Zijn ogen waren donker en zijn stem klonk zacht en kalm terwijl hij mijn blik vasthield. 'Dus in welk opzicht verschillen we dan van elkaar?'

Hij wierp de dolk voor mijn voeten, waar hij met een doffe klap en een fontein van bloed neerkletterde. Ik keek omlaag en zag het wapen in mijn hand geklemd. Mijn huid was bijna tot aan mijn elleboog met bloed besmeurd.

'Je had naar huis kunnen komen, Sparrow.' Vahns stem was een fluistering in mijn hart. Ik keek op en zag hem op dezelfde plek staan, alleen was het zwarte gewaad verdwenen en vervangen door een eenvoudige tuniek met een kap die net zo vertrouwd voor me was als die van mezelf. Hij was niet langer Vahn, de leider van de ma'jhet; hij was de Gildemeester van Kovass. De vaderfiguur die ik mijn hele leven had gekend. Dat had ik althans gedacht.

'Ik wilde dat je naar huis kwam,' vervolgde de Gildemeester. 'We hadden zoveel kunnen doen, de wereld samen kunnen genezen. Maar je hebt hen verkozen boven mij. Je schonk een groep vreemdelingen je vertrouwen, in plaats van de man die je hele leven bij je was. Wat heb ik je verteld over vertrouwen? Het zal je uiteindelijk vernietigen. Net zoals jij mij hebt vernietigd.'

Het tafereel veranderde, of misschien wendde ik mijn blik even af, want toen ik weer naar hem keek, was Vahn dood. Uit zijn borst stak het heft van een dolk, en zijn donkere ogen staarden nietsziend in de mijne.

Tranen vertroebelden mijn blik. Ik knipperde verwoed om ze weg te krijgen, en toen ik mijn ogen opendeed, staarde ik naar een met sterren bezaaide hemel vlak voor de dageraad.

Ik boog mijn hoofd en haalde een hand over mijn gezicht. Weer een droom. Ze kwamen nu zo vaak voor dat ik mijn ogen niet eens meer kon sluiten zonder iets of iemand uit mijn oude leven te zien. Jeran, Vahn, de ma'jhet, de Doodloze Koning; elke nacht zag ik een of meerderen van hen, en elke nacht gingen er mensen dood. De dromen waren nu in elk geval weer redelijk normaal, niet meer de magische, bloedstollende nachtmerries die de dienaren van de Doodloze Koning in het verleden tegen me hadden gebruikt. Dankzij de magische tatoeages van de Scarabeeënstam liep ik niet langer het gevaar dat ik mezelf de dood in slaapwandelde, maar ik zag er nog steeds tegen op om weer te gaan slapen.

Ik draaide me op mijn zij en liet mijn blik door het kamp gaan. Aan de andere kant van de vuurkuil sliep Halek onverstoorbaar in zijn slaapzak. Door de glans van zijn blonde haar en het gesnurk dat uit de slaapzak kwam, wist ik dat het Halek was. Kysa sliep niet liggend, had ik ontdekt. De krijgers van de Scarabeeënstam waren altijd op onraad voorbereid en sliepen staand met hun wapen in hun hand, klaar om in actie te komen zodra dat nodig was. Ik zag de insectenruiter met haar rug tegen een groot rotsblok geleund staan, met haar kin op haar borst en haar speer rustend tegen haar schouder.

Raithes slaapzak was leeg, merkte ik opeens.

Met mijn ogen knipperend ging ik rechtop zitten en mijn blik dwaalde door het kamp, op zoek naar de iylvahn. De uitputting klauwde naar me, en een fractie van een seconde roerden oude angsten en verdenkingen hun lelijke kop. Had Raithe ons verlaten en was hij vooruitgegaan naar Irrikah? Was hij vertrokken om zijn koningin te laten weten dat we in aantocht waren?

Hou op, zei ik tegen mezelf. Ik schudde mijn hoofd om de twijfel te ver-

drijven die houvast zocht in mijn hart. *Zo is Raithe niet, dat weet je. Hij heeft beloofd dat hij je naar Irrikah zou brengen. Hij is niet zoals Vahn.*

Vahn.

Mijn keel kneep dicht en mijn ogen prikten. Aan de andere kant van de vuurkuil bewoog Halek, en zijn gesnurk stokte een paar tellen. Bang dat ik hem wakker zou maken schoof ik mijn deken van me af en stond op, huiverend in de woestijnlucht. Zonder de warmte van de zonnen was het zand koud, en de lucht prikte op mijn huid toen ik een paar stappen bij het kamp vandaan liep.

Toen ik bij een grote, platte rots kwam ging ik zitten en staarde uit over de Steppen, met mijn armen stijf over elkaar geslagen om mezelf warm te houden. Onder de maansikkel kon ik nog net de wazige omtrek onderscheiden van de Doolhof, het indrukwekkende, verwarrende labyrint van kloven, kliffen en bergpassen die de grens van de Droge Steppen vormden. Ergens binnen die uitgestrekte kluwen van kloven en rotsen lag Irrikah, de verborgen stad van de iylvahn. Waar de koningin wachtte om de Lotloze te spreken.

Huiverend draaide ik mijn ene arm om en schoof mijn mouw omhoog, zodat de sierlijke krullen van groene inkt die langs mijn arm omhoog kronkelden zichtbaar werden. Tatoeages van de geschiedkundige van de Scarabeeënstam, die me bestempelden tot lid van de stam en me tegelijkertijd beschermden tegen de magie van de ma'jhet, de dienaren van de Doodloze Koning. Magie die Vahn tegen me had gebruikt. Projectie, manipulatie, hij had zelfs bezit van mijn lichaam genomen. Vahn had niet geschroomd de smerigste tactieken te gebruiken om me daar te krijgen waar hij me wilde hebben. Hij had mij en mijn metgezellen meerdere keren bijna gedood voordat we uiteindelijk hulp hadden gezocht bij de stam.

Maar er zouden geen aanvallen meer op me worden gepleegd, althans niet door Vahn. Hij was nu dood. Na zijn laatste aanval op de Scarabeeënstam, waarbij hij een leger van gedrochten en ondoden had gebruikt, had ik het persoonlijk tegen de Gildemeester van Kovass opgenomen op het slagveld. En ik had hem gedood.

Mijn blik werd wazig en er spatte een druppel op mijn arm die langs de lijnen van inkt naar beneden gleed. Ik boog mijn hoofd en sloot mijn ogen terwijl ik mijn zachte gesnik probeerde te dempen. Ik had het gevoel alsof een vuist mijn ingewanden samenkneep. Vahn had mijn hele leven tegen me gelogen. Hij had de Doodloze Koning doen herrijzen en mij gemanipuleerd, gemarteld en zelfs geprobeerd te doden. Maar zeventien jaar lang was hij mijn enige familielid geweest, de enige persoon die ik ooit trots had willen maken.

Nu was hij dood. Ik had hem vermoord. En de Doodloze Koning was daar nog steeds ergens en stond op het punt de wereld te veroveren.

Ik hoorde zachte voetstappen, wat me verbaasde, tot ik besefte dat hij wílde dat ik hem hoorde aankomen. Een tel later raakte een hand mijn arm aan. Zachte vingers bogen zich om mijn pols. Ik keek met knipperende ogen op en zag Raithe die voor me geknield zat, met een plechtige blik in zijn bleekblauwe ogen onder de kap. Hij keek me aan, zonder iets te zeggen, zonder sympathie of deelneming te betuigen, maar zijn ogen zeiden alles wat ik moest horen. Even wendde ik me beschaamd af. Ik was opgegroeid in het Dievengilde, waar momenten van zwakte werden geschuwd of uitgebuit. En Vahn was een dienaar geweest van de Doodloze Koning die had geprobeerd ons allemaal te doden. Ik wist niet zeker of Raithe zou begrijpen waarom ik een traan om hem zou laten. En dat wist ik zelf eerlijk gezegd ook niet.

'Het is niet verkeerd om om hem te rouwen.'

Raithes lage, fluweelzachte stem streek over mijn huid. Ik wierp een snelle blik omhoog en zag niets anders dan sympathie in zijn blik. 'Alle draden beïnvloeden elkaar in het Weefsel,' vervolgde hij. Hij bedoelde het grote Tapijt van de Wereld, waarin alle zielen met elkaar verbonden waren door Maederyss, de Godin van het Lot. 'Ze zijn met elkaar verweven op manieren die niemand kan voorzien of voorspellen. Wanneer één draad wordt verwijderd, ten goede of ten kwade, dan veranderen alle draden eromheen. Alles wat hij aanraakte wordt beïnvloed.' Zijn andere hand ging omhoog en veegde teder de tranen van mijn wang, wat een huivering over mijn hele ruggengraat veroorzaakte. 'Het is nooit verkeerd

om te rouwen om het doorsnijden van een draad, zelfs als het verwijderen van die draad noodzakelijk was voor de rest van het Tapijt.'

Ik slikte en haalde hortend adem om mezelf te vermannen. 'Ik zie hem nog in mijn dromen,' gaf ik toe. 'Voorheen probeerde hij mij altijd te vermoorden. Maar nu ben ik degene...' Mijn handen beefden en ik klemde ze tegen mijn knieën in elkaar. 'Houden ze ooit op?' fluisterde ik.

'Ooit,' mompelde Raithe. 'Op een dag zul je hem niet meer in je dromen zien. Maar de littekens zullen er nog steeds zijn. Na verloop van tijd zullen ze vervagen en niet meer zoveel pijn doen. Maar als er een draad uit het Weefsel wordt gesneden...' Een van zijn handen zweefde naar zijn borst, alsof hij een wond vlak onder zijn huid kon voelen. 'Het is alsof Maederyss je ziel tekent, opdat je nooit zult vergeten.'

Mijn hart bonsde. Ik moest nog steeds wennen aan dit... plotselinge begrip tussen Raithe en mij. Het besef dat er iets tussen ons was, iets wat mijn polsslag liet versnellen en mijn ingewanden salto's liet maken wanneer hij in de buurt was. Het krankzinnigste van alles erkennen – dat hij misschien hetzelfde bij mij voelde – was verontrustend en angstaanjagend, en maakte nog steeds dat ik de schaduwen in wilde glippen om te verdwijnen, maar ik probeerde me meer open te stellen tegenover Raithe. Het was moeilijk om mijn waakzaamheid te laten verslappen, om iemand toe te laten. Ik had immers iedereen uit mijn oude leven verloren aan verraad. Vahn zelf had me keer op keer gewaarschuwd dat ik niemand mocht vertrouwen. Dat ik alleen op mezelf kon rekenen. Maar ik vertrouwde Raithe. En Halek en Kysa. Als dat me in de toekomst zou opbreken, dan was dat maar zo. Dat zou ik wel oplossen wanneer het gebeurde. Deze nacht wilde ik geloven dat dit echt was, wat het ook was, wat we ook samen hadden.

Raithe keek nog steeds met een tedere blik naar me. Mijn hand ging omhoog en raakte zacht de zijkant van zijn gezicht aan. Hij sloot zijn ogen.

'Dank je,' zei ik zacht tegen hem. 'Ik weet dat hij vreselijke dingen heeft gedaan en dat hij er bijna in is geslaagd om ons te doden, maar toch kan ik de afgelopen zeventien jaar niet vergeten.'

‘Herinner je de man die hij was, Sparrow,’ zei Raithe. Zijn ogen gingen open en hij keek me weer aan. ‘Rouw om de persoon van wie je hield en bewaar die herinneringen in je hart. We moeten allemaal vrede zien te vinden.’

Mijn blik werd wazig. Ik boog mijn hoofd en leunde voorover. Zijn armen gleden om me heen en ik ontspande me tegen hem aan. Ik luisterde naar zijn sneller wordende hartslag en voelde een nauwelijks merkbare rilling door zijn lichaam gaan. Een klein deel van mij deinsde nog steeds terug; de aangeleerde voorzichtigheid van een straatdief die altijd afstand had gehouden, die zich niet gevangen of kwetsbaar wilde voelen. Maar het werd makkelijker om haar angsten te onderdrukken. Ik had tegen mezelf gezegd dat ik Raithe zou vertrouwen. Ik weigerde te geloven dat hij me ooit zou verraden.

Dat had je ook nooit van Vahn verwacht, fluisterde de cynische dief, ook al probeerde ik haar stem te onderdrukken. *Raithe is een huurmoordenaar die de koningin van de iylvahn dient. Waar denk je dat zijn loyaliteit werkelijk ligt?*

Onregelmatige voetstappen verbraken de stilte. Ik trok me terug en zag Haleks blonde gestalte bij het kamp vandaan schuifelen in de richting van een groepje doornstruiken. Hij leek ons niet op te merken. Ik keek toe en zag dat hij met een schok voor de struiken bleef stilstaan en met de gesp van zijn riem frummelde. Snel wendde ik mijn blik af.

Raithe stond met een soepele beweging op en stak een hand uit. ‘Laten we teruggaan naar het kamp,’ zei hij, en ik liet me door hem overeind trekken. ‘Het duurt misschien nog een uur voordat het licht wordt. Je moet proberen wat te slapen wanneer het kan.’

We schrokken allebei op van een luide kreet, waardoor ik overeind schoot en Raithe zijn hand naar zijn zwaard bracht. Halek strompelde achteruit bij de struiken vandaan, met opengesperde ogen die strak op iets in de schaduwen gericht waren.

We renden op hem af terwijl de Lotsjager zijn gesp weer vastmaakte en zich omdraaide. De uitdrukking op zijn gezicht hield het midden tussen een grimas en een maniakale grijns. ‘Oei, dat scheelde weinig,’ zei hij

ademloos. 'Dat zou geen aangename manier zijn geweest om aan mijn einde te komen.'

Ik keek naar de struiken en zag een rimpelende beweging onder de takken, waar iets langs en slanks terugglibberde in de duisternis.

'Dat was een stofadder,' zei Raithe grimmig, en mijn maag draaide zich om. Stofadders waren kleine, zandkleurige slangen met een van de krachtigste gifstoffen op aarde. Hier, mijlenver verwijderd van een stad of een tegengif, zou een beet fataal zijn.

'Hij heeft je toch niet gebeten?' vroeg ik aan Halek, die schaapachtig grijnsde.

'Nee, hoewel hij het wel probeerde. Ik kan niet zeggen dat ik hem dat kwalijk neem – ik zou ook niet blij zijn als iemand een straal pies op mijn hoofd goot terwijl ik lag te slapen.' De grijns veranderde in een gepijnigde grimas. 'Gelukkig voor mij miste hij waar hij op mikte. Doodgaan doordat sommige lichaamsdelen opzwellen en eraf vallen zou een roemloze manier zijn geweest om mijn Lot te ondergaan.'

Ik keek naar Raithe en zag dat zelfs hij ineenkromp.

'Je was onvoorzichtig.' Een scherpe stem doorbrak de stilte. Kysa kwam met grote passen aanlopen, met haar speer in haar hand, en had het laatste deel van het gesprek blijkbaar opgevangen. 'Iedereen weet dat je moet uitkijken waar je je voeten – of welk lichaamsdeel dan ook – laat in de Droge Steppen.' Ze wierp Halek een blik van vermoeide ergernis toe. 'Probeer voorzichtiger te zijn, Lotsjager. Niemand van ons zal blij zijn wanneer je eigen dwaasheid je fataal wordt.'

'O, geloof me, ik zou zelf ook niet blij zijn geweest. Niet met dát Lot.' Halek wierp een blik op de struiken en huiverde. 'Hoewel ik moet toegeven dat dat verhaal op een tragische manier hilarisch zou zijn geweest. Op dit soort momenten denk ik dat Maederyss een bijzonder verwrongen gevoel voor humor heeft, vooral wat Lotsjagers betreft.' Hij schudde zijn hoofd en zuchtte. 'Weet je, soms zou ik willen dat ik haar gewoon kon vragen wat mijn uiteindelijke lot zal zijn. Dan hoef ik me daar niet meer druk om te maken.'

Een huivering van afschuw trok door me heen, en Kysa keek hem met knipperende ogen aan. 'Zou je willen weten wanneer je precies doodgaat?'

vroeg ze ongelovig. 'Je weet dat je je verhaal in het Weefsel niet kunt veranderen. De leer zegt dat iedereen die zijn lot probeert te ontlopen juist op het pad ernaartoe terechtkomt.'

'Nou, dat zou ik prima vinden.' Halek vouwde zijn handen achter zijn hoofd en haalde zijn schouders op. 'Dan zou ik mezelf in elk geval kunnen voorbereiden. En als "Je wordt midden in de woestijn door een giftige slang gebeten en sterft nadat je edele delen verschrompelen als een slak in een pan" mijn lot was, dan zou ik dat in elk geval weten. Ik zou er niet gelukkig mee zijn, maar ik zou het alvast weten.'

Kysa schudde haar hoofd en draaide zich om. 'Ik ga weer slapen,' verkondigde ze terwijl ze terugliep naar het kampvuur. 'Maak me wakker wanneer de zonnen opkomen, als ik dan nog niet op ben.'

Halek krabde aan zijn nek en wierp ons weer een schaapachtige grijns toe. 'Ik geloof dat onze onvermoeibare ruiter eindelijk genoeg van me heeft,' zei hij op een gelaten, opgewekte toon. 'Nou ja. Dan is het denk ik mijn beurt om de wacht te houden. Dat is misschien ook maar beter. Ik kan toch niet slapen na dat incidentje.'

'Gaat het wel goed met je, Halek?' vroeg ik bezorgd. Hij grijnsde.

'O, ja hoor. Gaan jullie tweeën maar wat slaap inhalen, en maak je om mij geen zorgen.' Hij wuifde met een hand naar de struiken. 'Als ik nog meer stofadders zie, horen jullie me wel schreeuwen.'

Raithe en ik keerden terug naar het kamp en mijn stapeltje dekens vlak bij de vuurkuil. Een onverwachte kille bries fluisterde over de Steppen en ik sloeg huiverend mijn armen over elkaar. 'Slaap,' herhaalde ik met mijn blik op de smeulende asresten van het vuur. 'Die ken ik nog van vroeger, maar ze vindt me niet meer zo aardig.'

'Laten we eens zien of we haar van gedachten kunnen laten veranderen,' mompelde Raithe.

Hij pakte zijn deken van de grond en drapeerde hem om mijn schouders. Verrast volgde ik hem toen hij me meetroonde naar het dovende vuur en ervoor neerzonk terwijl hij mij met zich meetrok.

'Raithe...' Mijn hart bonsde toen hij dicht bij me kwam zitten en zijn lichaam om me heen boog om me tegen de wind te beschermen.